

и здравъ и чака заповѣдитѣ му. Мюфтията знае какво трѣбва да се прави; каквото заповѣда, това ще да направи. Върви и Богъ да ти е напомощъ, елмазъ на моето сърдце, рубинъ на моето сърдце!

— Ами кждѣ ще ти донеса отговоръ?

— При третиятъ изворъ, който се казва Рогачевъ изворъ; ще се спрешъ до сухото дърво, при малката яма подъ камакътъ, която прилича на бурсушка дупка. Извикай три пжти въ дупката; Кушчи! и твоятъ рабъ ще прѣдстане прѣдъ очитѣ на свойтъ свѣтъ, на своето небе. Мся мила, моя любезна!

Той цалуна, пригърна и помилва дѣвойката. Тя щастлива и доволна, легко стѣпаше между канаригѣ. На ней е весело и утѣшно макаръ и да е дрезгаво на небето, а на земята облачно и мрачно; свѣта за нея е милъ и приятенъ, защото на сърдцето ѝ е радостно, сърдцето любя и очитѣ на всичко глѣдатъ съ любовъ.

Кушчията дълго глѣда дѣвойката слѣдъ заминаването ѝ.

— Великъ и всемоушнъ е Богъ! Не забравя Той свойтъ слуга! Да му бѣде слава! Не забравя Той правовѣрнитѣ! Велико и непостижимо е Неговото милосердие!

Той захвана да се клани и да се моли отъ всичко сърдце, защото сърдцето изново обикна и забрави опасноститѣ, скърбитѣ, всичко. Новата любовъ го съживи съ новъ животъ, защото сърдцето му пламна отъ нова любовъ.

Като се приближаваше къмъ Рогачевиятъ изворъ, той съглѣда между дървото и камакътъ единъ срѣденъ ръстъ мъжъ, страшенъ на видъ, съ гѣста брада и голѣми мустаци. Той бѣше облѣченъ въ възчерни бѣлгарски дрѣхы, на главата си носяше бѣлгарски кожанъ калпакъ, въ ръцѣтъ си държеше двустволна пушка, а изъ подъ поясетъ му стърчаха пищовъ, револверъ и дълтъгъ, гладкъ, съ срѣбърна дрѣжка ловджийски ножъ. Като съглѣда Кушчията, той управи пушката къмъ него и захвана да се цѣли, а Кушчията упрѣ янчарката на рамото си. Тѣй тѣ стояха и измѣрваха единъ другия съ очи. Най-сетнѣ и двамата свалиха оржжието си до краката.